

Prima instanță - Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești (jud. : R. Moșneguța)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : L. Bulgac, A. Panov, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

3 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Augustin & Alexandra” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas” și menținută hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești,

c o n s t a t ă :

La 20 aprilie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată ” Magdalinas” s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată Societății cu Răspundere Limitată „Augustin & Alexandra” privind încasarea sumei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, conform facturii fiscale WI nr. 5669896 din 5 mai 2015 Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas,, în calitate de furnizor a transmis Societății cu Răspundere Limitată ”Augustin & Alexandra” în folosință temporară trei butoaie de inox (tara de schimb Slavutici) a câte 30 litri fiecare, în valoare totală de 6000 lei, care ulterior urmau să fie restituite Societății cu Răspundere Limitată „Magdalinas,,.

După realizarea mărfurilor livrate, din numărul total de butoaie de inox transmise în folosință Societății cu Răspundere Limitată „Augustin & Alexandra”, ultima nu a restituit un butoi de inox de 30 litri, în valoare de 2000 lei.

Prin reclamația înaintată la 15 decembrie 2017, a solicitat Societății cu Răspundere Limitată „Augustin & Alexandra” restituirea bunurilor, sau compensarea valorii acestuia în mărime de 2000 lei, deși reclamația a fost recepționată, a fost lăsată fără răspuns.

Reclamantul consideră că, Societatea cu Răspundere Limitată „Augustin & Alexandra” se eschivează de la soluționarea amiabilă a litigiului, nerecunoscând faptul nerestituirii a unui butoi de inox de 30 litri.

Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas,, a solicitat încasarea din contul

Societății cu Răspundere Limitată ”Augustin & Alexandra” a sumei de 2000 de lei ceea ce constituie costului unui butoi de inox de 30 litri și suma de 270 de lei cu titlu de plata taxei de stat.

Prin hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas”, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, actul de întoarcere a recipientelor returnabile, nu poate fi reținut ca probă, deoarece, actul se semnează de către toți funcționarii care au participat la recepționarea mărfii și se aprobă de către conducătorul persoanei juridice care cumpără marfa, cel târziu în ziua ce urmează după întocmirea actului.

Actul nu a fost semnat de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas,, fiind aplicată doar ștampila întreprinderii, fapt ce nu corespunde Regulamentului cu privire la recepționarea mărfurilor conform cantității și calității în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea de Guvernului nr. 1068 din 20 octombrie 2000.

Instanța de fond a reținut că Societatea cu Răspundere Limitată ”Magdalinas” nu și-a bazat argumentele pe probe incontestabile, în vederea dovedirii circumstanțelor pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor, neprezentând careva probe ce ar confirma că Societatea cu Răspundere Limitată ”Augustin&Alexandra”, nu a restituit un butoi de inox de 30 litre.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 29 septembrie 2018 Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas” a declarat apel împotriva hotărârii din 12 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Ulterior prin apelul motivat, Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas” a solicitat casarea hotărârii, cu remiterea cauzei la rejudecare.

Prin decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas” și menținută hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești.

La 17 mai 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas” a declarat recurs împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 12 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de admiterea integrală a acțiunii depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas”.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit. a) și c) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că, atât hotărârea instanței de fond cât și decizia instanței de apel sunt neîntemeiate și emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural. În mod subiectiv au cercetat probele și eronat au concluzionat că actul de întoarcere a recipientelor returnabile nu a fost semnat de directorul sau de altă persoană împuternicită de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas”.

Nu s-au expus nici un fel și nici nu au luat în considerație probele de bază în baza cărora de fapt s-a transmis ambalajul returnabil și anume factura WI 5669896 din 5 mai 2015.

Recurentul consideră că, instanțele investite cu judecarea fondului nu au calificat corect din punct de vedere juridic acțiunea cu care a fost investită, ceea ce a dus la emiterea unei soluții greșite.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 31 ianuarie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 12 martie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 2 mai 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas”, reprezentată de avocatul Mocanu Serghei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Magdalinas”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari